

Платон похвално говори о првој врсти уметности – таквим уметницима „није било дозвољено да уводе новотарије, или да изумевају нешто друго осим оно што одговара домаћим обичајима. То ни сада није дозвољено ни у овој уметности ни у уметности уопште. Ако ствари испиташ, видећеш да слике и кипови сачињени пре десет хиљада година – не мислим фигуративно него стварно – нису ни лепши ни ружнији од оних који су створени у ово доба; њихова уметничка израда је иста“.

На темељу расветљености односа између појма *мимезиса* и појма *креативности* могуће је указати на кључну карактеристику Платоновог и Аристотеловог разумевања уметности – на чињеницу да је то разумевање сегмент примарног и онтолошког, а не секундарног и историјско-уметничког приступа појму уметности. У том смислу, испитаћемо могућност да је Платонова критика уметности заправо критика *неуспелог* мимезиса (мимезиса чулне појаве), а да он оставља могућност да *аутентични* мимезис буде *мимезис идеје*. Поред те амбиције, покушаћемо да покажемо да се разлог због којег је Аристотелова *Поетика* и данас једно од најрелевантнијих дела о уметности не крије толико у Аристотеловом *објашњењу* песничке уметности, колико у *позицији* са које он том објашњењу приступа. Наиме, за разлику од многих теоретичара уметности и историчара књижевности, Аристотел је трагедију посматрао као филозофски, а не књижевни проблем. Због тога њена дефиниција превазилази књижевно-теоријски домен и постаје незаобилазним предметом филозофије, чак и оних аутора који нису примарно заинтересовани за естетику.

Наизглед парадоксално, евидентно је да се у управо у епохи која не познаје естетику као засебну дисциплину – у античкој Грчкој – најбоље показује нужност да њен домен буде филозофски фундиран. Доба у којој естетика као филозофска дисциплина није постојала истовремено је доба које најбоље објашњава због чега естетика може постојати *једино као филозофска дисциплина!*

За расветљавање Платоновог и Аристотеловог одређења појма мимезиса (μίμησις) и функције које та одређења заузимају у целокупним филозофским учењима двојице филозофа, а потом и у односу на проблем креативности, у оба случаја је потребно кренути од изворâ, који логички омогућавају и осветљавају кључне појмове тих учења. Уз